

Arrest

nr. 139 301 van 24 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A.-S. ROGGHE, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 mei 2013. Op 8 januari 2015 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 15 januari 2015 nam de commissaris-generaal een beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag). Verzoeker werd gehoord op 23 januari 2015.

1.3. Op 29 januari 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Faisalabad. U zou het enige kind zijn uit het tweede huwelijk van uw vader; uit zijn eerste huwelijk had hij al vier zonen. Uw broers zouden vaak geruzied hebben met uw vader. Toen u nog zeer jong was, ergens in 1992-1993, zou uw vader overleden zijn door een hartaanval. Uw broers zouden u en uw moeder bedreigd en aangevallen hebben. Jullie zouden bij uw grootmoeder zijn gaan wonen. Uw oom zou als uw voogd hebben opgetreden. Daar uw broers de volledige erfenis hadden afgenomen zou uw oom een klacht hebben neergelegd. Dit leidde er toe dat de rechter zich in 2002 in uw voordeel uitsprak, waardoor u een erfenis van 550000 roepies kreeg. Uw broers zouden u al die jaren zijn blijven bedreigen, ook na de uitspraak van de rechter. Met uw erfenis regelde u een Brits studentenvisum en in juni 2010 zou u naar het Verenigd Koninkrijk vertrokken zijn. Hier zou u tot mei 2013 verbleven hebben, zonder asiel aan te vragen. In mei 2013 zou u per container naar België gereisd zijn. In september 2013 diende u een eerste asielaanvraag in. U zou hierbij aangegeven hebben dat u een aantal jaren in het VK had verbleven. Op aanraden van enkele Afghanen zou u zich hierna onttrokken hebben aan de asielprocedure. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam hierop dan ook een beslissing tot afstand van asielaanvraag. U ging hier niet tegen in beroep.

In augustus 2014 werd u gecontroleerd en opgepakt wegens illegaal verblijf in België. Uw repatriëring naar Pakistan was voorzien op 9 januari 2015, maar een dag eerder diende u een tweede asielaanvraag in. U verwees hierbij naar voorgaande verklaringen. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een kopie van uw identiteitskaart en een kopie van de overlijdensakte van uw vader voor.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Zo werd er vooreerst vastgesteld dat u voor u naar België kwam ruim drie jaren in het Verenigd Koninkrijk verbleef. Gezien uw bewering dat u bij uw vertrek uit Pakistan in 2010 reeds een vrees kende voor uw broers, kan er van uitgegaan worden dat u na aankomst in een veilig derde land, onmiddellijk asiel zou aanvragen. U geeft echter aan, nooit in het VK een asielaanvraag ingediend te hebben, daar men zei dat dit niet mogelijk was voor studenten. Dit is echter geen afdoende reden aangezien het VK gebonden is aan de kwalificatierichtlijn en dus bescherming moet bieden aan zij die dit nodig hebben. De vaststelling dat u dit niet aangevraagd heeft na aankomst in het VK breekt reeds de ernst van uw nood aan bescherming af.

Voorts beweerde u in mei 2013 in België aangekomen te zijn, maar u diende pas in september een asielaanvraag in. Bovendien onttrok u zich hierna vrijwillig aan de asielprocedure. Ook kan vastgesteld worden dat u gezien de timing van uw tweede asielaanvraag enkel de beoogde repatriëring wou tegenhouden. Ook deze elementen wijzen er op dat u geen dringende nood heeft aan internationale bescherming.

Wat er ook van zij, u haalde aan dat u een vrees kende voor uw stiefbroers en dit wegens een erfenis. Dit is een interpersoonlijk en gemeenrechtelijk motief en het valt als dusdanig niet onder de voornoemde Conventie die immers voorziet in internationale bescherming van personen die hun land ontvlucht zijn vanuit een gegronde vrees voor vervolging op basis van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. U beweerde een Pakistaans staatsburger te zijn iets dat bevestigd wordt door uw identiteitskaart), behorende tot de soennitisch religieuze meerderheid van Pakistan. U zou nooit enige politieke activiteiten hebben gekend. U verwees enkel naar een probleem dat u zou kennen met uw stiefbroers. Zo zouden zij uw erfenis niet gegeven hebben. U oom diende hiertoe echter een klacht in en de rechtbank volgde u waardoor u uw erfenis alsnog verkreeg en dit op bevel van de rechtbank; een bevel dat uw stiefbroers ook nog eens opvolgden. Alles wijst er dan ook op dat de Pakistaanse rechtbanken en autoriteiten aan uw zijde stonden, uw rechten erkenden en u konden beschermen. In dit licht is het dan ook volstrekt onbegrijpelijk dat u hier geen gebruik van heeft gemaakt om bescherming te bekomen wegens de dreigementen. U hiernaar gevraagd probeerde duidelijk te kwestie te ontwijken. Zo gaf u aan niet zeker te weten of er stappen tegen hen ondernomen werden; u zou dit nooit gedaan hebben, maar misschien deed uw oom dit in uw naam. U gevraagd waarom u niet zelf naar de autoriteiten stapte om het gedrag van uw stiefbroers aan te klagen, beweerde dat dit niet nodig was daar uw oom uw voogd was. U beweerde echter dat u ongeveer uw hele leven lang bedreigd werd. Daar u in 2006 18 en dus volwassen werd, had u de mogelijkheid gehad om het heft in eigen handen te nemen en uw stiefbroers en hun gedrag aan te klagen voor de autoriteiten; dezelfde autoriteiten die u eerder reeds in het gelijk hadden gesteld op

het vlak van uw erfenis. Dat u hier geen gebruik van heeft gemaakt breekt ten zeerste de ernst van uw ingeroepen vrees af.

Ook dient er op te worden gewezen dat het hier om een uiterst lokaal probleem ging dat zich in Faisalabad afspeelde. Als uw broers u bleven lastigvallen had u dit lokale probleem dan ook kunnen vermijden door elders in Pakistan te gaan wonen.

Overigens dient hierbij nog opgemerkt dat u geen enkele bewering die u maakt hard kunt maken mist een begin aan bewijs. U legde de overlijdensakte van uw vader voor, maar de aanklachten (of mogelijks aanklachten tegen uw broer) en de beslissing van de rechtbank die de kern van uw relaas aangaan, wist u niet voor te leggen. Dit breekt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees af.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt evenwel niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014

problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Ze vormen een begin van bewijs omtrent uw identiteit en de dood van uw vader.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 55, 62 van de vreemdelingenwet, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat hij geen effectieve bescherming van de autoriteiten tegen zijn stiefbroers geniet en dat de veiligheidssituatie in Pakistan allesbehalve stabiel is. Gelet op zijn feitenrelaas en de situatie in Pakistan, meent verzoeker te voldoen aan de voorwaarden om subsidiaire bescherming te genieten.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat het verzoekschrift zich beperkt tot het aanvoeren van de schending van een reeks wetsartikels en rechtsbeginselen, zonder *in concreto* aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing deze artikels en beginselen schendt. Benadrukt wordt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142). In zoverre verzoeker onvoldoende duidelijk en precies aangeeft hoe de bestreden beslissing de geschonden geachte rechtsregels heeft miskend, is het middel

onontvankelijk. Het is niet aan de Raad om veronderstellingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoeker (RvS 3 juli 2007, nr. 173.112).

2.3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoeker er allerm minst in slaagt een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. De asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat (i) het feit dat hij gedurende zijn verblijf van drie jaar in het Verenigd Koninkrijk nooit een asielaanvraag heeft ingediend, hij in België in het kader van zijn eerste asielaanvraag laattijdig asiel heeft aangevraagd en zich bovendien vrijwillig onttrok aan de asielprocedure en hij slechts voor een tweede maal asiel heeft aangevraagd om de beoogde repatriëring tegen te houden, er op wijzen dat hij geen dringende nood heeft aan internationale bescherming, (ii) de door hem aangevoerde problemen, met name de erfeniskwestie, van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, (iii) hij op bescherming van de Pakistaanse autoriteiten kan rekenen, (iv) hij geen enkel begin van bewijs bijbrengt omtrent de beweerd dreigementen uitgaande van zijn stiefbroers, (v) hij de lokale problemen met zijn stiefbroers, voor zover geloofwaardig, kan vermijden door elders in Pakistan te gaan wonen, (vi) de schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan niet van dien aard zijn om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing, en (vii) omdat er thans in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Punjab, geen sprake is van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in zijn asielrelaas en het ontkennen van slechts bepaalde in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, waarmee hij evenwel de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ontkracht en zijn beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontcrachten.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen, voor zover ontvankelijk, aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS